

Anna Kwapisiewicz

Er is een schoonheid

Vertaling: Kris Van Heuckelom

Het lichte groen
het meiparfum van bloemen
die je me overhandigt terwijl je telkens weer
hun Latijnse namen noemt
het roosblauwe wit
dat levende beelden oproept
vanop de pagina's van Maeterlinck

je vertelt over de nu bloesemende planten
in jouw land – het regenboogkleurige Vlaanderen
over de laagvliegende zwaluwen
die net als hier regen beloven

avond
we betreden bij de rand van het bos de bleke komma
van de maan
de interpunctie van de hemel

een bootje van mist ingeslapen kansels en een haas onder de schutting
zulk een stilte

door de glazen van een Zwitsers lorgnet
bemerkt ik boven het safier van granen

de twee zwarte puntjes van bokkenhorens
je klapte in de handen –
een leeg schot doorkliefde de lucht
tot voorbij de horizon van de in onze oren dreunende aarde.

De herfst van de stad in de kleur van vlinderdessins
ons waken na de middag
bij de Quai Arthur Rimbaud
alsof we schrik hadden dat er kaartjes zouden ontbreken
of iets onverwachts zou gebeuren

het eerste rillen van de Maas
loom als de stilte viel een blad
op jouw Kodachrome
de dubbele kus van een oog doet een eekhoorn schrikken
mijn blik draait naar de vallei
waar de lijn van een visser
het groenige fluweel van de rivier doorsnijdt
achter de in zonlicht vermenigvuldigde
centifolia

ik loop naar de oever
en mijmerend
zeggen ik de ramen van het museum
waarachter geschiedenis en poëzie
een honderdjarige knoop gevlecht hebben
van tautologieën.

Er is een schoonheid in gebarsten vaatwerk
het knarsen van oude vloeren
het wit van muren
een spinnenweb aan het plafond
in jouw gekromde neus
kraaienpootjes rond de ogen
en een verkeerd uitgesproken "r"
er is een schoonheid
wanneer we door de straten van een vreemde stad gaan
zo verlegen grijp je me bij de hand
en ik raak elke vingertop
regen valt
in de bolle ruit van een winkel golft Meissner
porselein

er is een schoonheid
als we onze lippen ter afscheid zoet maken met een appel
klokken
surrealistische kwallen uit een schilderij van Magritte
verlaten het laatste transit van de nacht.

EERSTE SNEEUW

Dat ogenblik voor het vertrek
als was het een gedempte Chopin

dat ogenblik
als we zitten te luisteren
naar de eerste sneeuw
die niets bedekt
en jij weet en ik weet
er is een wederkeren
over dezelfde sporen

het is zover
boven de stad wiegen klokken
dus neem dit kleine
twijggje mimosa
voor we de weg opgaan
onder de ster van een nieuwe naam
naar Betlehem.

Vraag niet naar de kleur van mijn spreekgestoelte
en of ik nog in iets geloof
dat zeker is

zo draag ik op mijn hart
twee gekruiste houtjes voor een goed omen
vanaf het ogenblik dat mijn door de navelstreng omwikkelde schreeuw
de plaatselijke vroedvrouw wekte

toen raakte de planeet genaamd aarde
mijn voeten
en de onzichtbare lippen van de wind
fluisterden welkom en tederheid

ik stelde vast dat ik leefde
het do re mi uit een kartonnen trompetje
stoeide in een zandbak van lettergrepen
te midden van sprookjes over Wernyhora en Sta czyk
een land waar het brood zichzelf breekt
in gelijke delen

een naïeve nieuwsgierigheid naar de wereld
ik had niet vermoed dat het ook mij vergund zou worden
een genummerde stoel.

VERZADIGING

En als de tijd nu eens stilstond?
Als er geen kloof is
tussen god
en mens?

kijk
figuren zo lijkt het wel
volmaakt ontruikt
aan het gewone leven
in een kleur die vrouwelijke
zachtheid bezit

ogen lippen
dat schaamtelijkste deel van het gelaat
gevuld met stroompjes
trillende lucht

en als de tijd nu eens stilstond?
en de verheffing van de ziel
onevenredig is
met de zwakte van het lichaam

- muzikale handen
ik voel ze in elke lijn
bij elke adem
handen die het verstand beheersen
in de vingertoppen
van de Hodigitria de Orans
de handen van Diana de muze Clio

laten we gaan
er zijn nog zoveel plekken uit te klaren
de weg door het bos
goed toch dat we niet hoeven na te gaan
of we de deur wel dichtgeslagen hebben

stilte
zonder begin
zonder eind
de niet opgeschudde dekbedden van bomen
omhelzen de kleine bres van de hemel
en plots staan we met de ogen in het wit
in het kristal van sneeuw
de muziek.

LESSEN NEDERLANDS

Voor Anne J.

Ze komen ter wereld
kuikentjes van taal
ongeplukte flarden
onderweg
puzzels
in de uitgestrooide vermicelli
van het alfabet

de werkmieren van de mond
leggen zich in een verbaasd
"O"
ze zijn als een glazen bol
woorden
waardoor zij
dezelfde dichtheid
tracht waar te nemen
alsof ze met haar handpalmen
de schelpen toedekte
en haar adem wilde voelen

ik ben een zwijger
in polyvalentie
een gesticuleren tussen de haakjes
van een vreemde taal
een lettergreep van subtiele angst
als een traan
wanneer een regeltje neergeschreven leven
zich neervlijt aan de voeten
van je retoriek
met een hoopje zuurstof
van hart tot hart
onvermoeibare
muze.

VAN GOGH MUSEUM

Eerst silhouetten
gehuld in grove kleuren
de handen uitgestoken naar een kom

een donker aardappelveld
als de habijt van een predikheer
miserabel belicht
door een lamp uit Neuen
en ogen slepen zich getergd voort
in afwachting van iets
dat te gebeuren staat

vlakbij
op een zucht van de audiogids
de vraatzuchtige zon die
boven het opkomende jonge graan
als een schim van fatalisme
met een frenetieke C van kurkuma
de neergelaten oogleden verover
de sprakeloze fototoestellen
van het geheugen.

DILATATIE

de trage
appretuur
van treden
trap
na trap
de adem
van schoenen
van een voetganger
mijn
verlaat
seizoen
voor
een marathon
van woorden

MUSICA II UIT DE CYCLUS ZEE

Slechts die ene dag
amper enkele uren rijden
zonder specifieke datum
die dit moment bepaalt

de opgeklaarde volheid een ogenblik van gloed
het zachte ruisen van de zee
wanneer ik me in de armen van de golven leg
en een eindeloos delicate tong
mijn voeten streelt

het beven van de wind
ik hoor nu de muziek
die ik terugvond in dat schilderij
een fantastisch harmonium
en de reine klank van verre klokken
alsof al wat zich in beweging wilde zetten
plots tegengehouden werd

achter mij is het eb
de stille fantomen van zeilen
en de schepen van lichamen
zinkend in het zand

ik ben hier om te vergeten
alles
buiten de
zee.